Kızılderili Kadınla Evlenen Adam

Amerika'nın Sınır Boylarında Onur, Özveri ve Aşk Üzerine Bir Roman

yazan Julie Opp Faversham ve Edwin Milton Royle

Telif Hakkı

Kızılderili Kadınla Evlenen Adam

© 2026 Library of Alexandria.

Tüm hakları saklıdır.

Bu baskı için hazırlanan özgün editoryal materyalin, düzeltmelerin, düzenlemenin ve tasarımın telif hakkı Library of Alexandria'ya aittir. Bu koruma altındaki unsurların hiçbir bölümü, yürürlükteki yasaların izin verdiği durumlar dışında, Library of Alexandria'nın önceden alınmış yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde ya da herhangi bir yolla iletilemez.

Library of Alexandria tarafından yayımlanmıştır

LibraryofAlexandria.com

İÇİNDEKİLER

Giriş.....2
İthaf.....6
Ev.....7
1. Bölüm.....8
2. Bölüm.....17
3. Bölüm.....25
4. Bölüm.....33
5. Bölüm.....39
6. Bölüm.....43
7. Bölüm.....50
8. Bölüm.....60
9. Bölüm.....71
10. Bölüm.....79
11. Bölüm.....86
12. Bölüm.....96
13. Bölüm.....103
14. Bölüm.....107
15. Bölüm.....120
16. Bölüm.....133
17. Bölüm.....142
18. Bölüm.....149
19. Bölüm.....153

20. Bölüm.....161
21. Bölüm.....166
22. Bölüm.....172
23. Bölüm.....179
24. Bölüm.....186
25. Bölüm.....193
26. Bölüm.....200
27. Bölüm.....207
28. Bölüm.....210

Önsöz
Okura Mesaj

İnsanlık Tarihinin En Büyük Kütüphanesini Yeniden Kurmak

Binlerce yıl önce Library of Alexandria, dünya bilgisinin kalbiydi — bilinen her uygarlığın bilgeliğinin toplandığı ve özgürce paylaşıldığı bir sığınak.

Sonra kayboldu.

Şimdi onu yeniden kuruyoruz — sizi de bize katılmaya davet ediyoruz.

Library of Alexandria olarak, her kitabı dünyadaki herkes için erişilebilir kılmayı hedefliyoruz — yalnızca basılı olarak değil, her dilde, her formatta ve her okur için.

Bunu şöyle yapıyoruz:

- **Gerçek Baskı Maliyetiyle Özel Basılı Baskılar** - İstediğiniz kitabı yüksek kaliteli bir karton kapaklı, zarif bir ciltli baskı ya da göz alıcı bir kutu seti olarak sipariş edin — yalnızca baskı maliyetini ödeyin. Ek ücret yok. Aracı yok.
- **En Büyük Eserlere Sınırsız Erişim** - Platon'dan Shakespeare'e, Tolstoy'a kadar binlerce zamansız klasiğin güzel, modern e-kitap ve sesli kitap baskılarının keyfini çıkarın. Nerede olursanız olun sınırsızca okuyun ve dinleyin.
- **Her Dil ve Lehçe İçin Modern Çeviriler** - Klasikleri açık ve anlaşılır bir dille yeniden ele alıyor, akla gelebilecek her lehçeye çeviriyoruz. Herkes, insanlığın en büyük fikirlerini anlayabilmeyi hak eder.

... adresini ziyaret ettiğinizde **LibraryofAlexandria.com** yalnızca kitaplara erişmekle kalmaz, uygarlığın bilgeliğini yeniden canlandırmak, korumak ve paylaşmak için yürütülen küresel bir harekete katılırsınız.

Bugün LibraryofAlexandria.com adresinden bize katılın

Birlikte, insan bilgeliğinin ışığının bir daha asla sönmemesini sağlayacağız.

Minnetle,

Modern Library of Alexandria Ekibi

Ziyaret edin: LibraryofAlexandria.com
www.libraryofalexandria.com
Ya da aşağıdaki kodu tarayın:

Giriş

Kızılderili Kadınla Evlenen Adam önce bir tiyatro oyunu olarak yazıldı ve döneminin en ünlü Batı hikâyelerinden biri hâline geldi. Edwin Milton Royle'un ülkesini terk edip Amerika'nın sınır boylarında yeni bir hayat kuran İngiliz aristokratı konu alan oyunu, başrolde William Faversham'la 1905'te Broadway'de sahnelendi. Cecil B. DeMille'in 1914 tarihli film uyarlaması, Hollywood'da çekilen ilk uzun metrajlı film olarak sık sık anılır ve bu uykulu Kaliforniya kasabasının yeni film endüstrisinin haritasına girmesine yardımcı olur.

DeMille bu öyküye 1918'de ve 1931'de iki kez daha döndü. Ancak elinizdeki kitap sahne oyunundan farklı bir şey: Oyunun başrol oyuncusuyla evli olan oyuncu Julie Opp Faversham'ın, oyunun yazarı Royle'la birlikte kaleme aldığı roman uyarlaması.

Bu geçmiş, romana alışılmadık bir çekicilik katıyor. Öykü ovalarda değil, Surrey'nin yemyeşil tepelerinde, büyük bir İngiliz malikanesinde başlıyor ve orada yaşayan insanlara zaman ayırıyor. Okur, bir Batı öyküsünün toz ve atlarla başlamasını bekler. Bu öykü ise mum ışığıyla, meşe kaplamalı duvarlarla ve kendini pek beğenmiş bir aileyle açılıyor.

Bir Oyun Romana Dönüşüyor

Edwin Milton Royle Amerikalı bir oyun yazarı ve oyuncuydu; bu öykünün sahne uyarlaması da en tanınmış eseriydi. Royle 1862'de Missouri'de doğdu ve Utah'ın Salt Lake City kentinde büyüdü; bu da ona Amerika'nın Batısı hakkında ilk elden bilgi kazandırdı. Princeton'da öğrenim gördü, ardından tiyatro için yazıp sahneye çıktı. Oyuncu eşi Selena Fetter Royle da onun oyunlarında rol aldı. Julie Opp Faversham New York'ta doğdu ve İngiltere'de ve Amerika'da sahne kariyeri yaptı. New York doğumlu bir oyuncu olan Faversham'ın jest, konuşma ve sahne

kurma eğitimi, giriş çıkışlarla ve karşılıklı konuşmalarla örülü bir romana çok uygun düşüyor.

1902'de William Faversham'la evlendi ve çift uzun yıllar tiyatroda birlikte çalıştı. Oyun, kocasına kariyerinin belirleyici rollerinden birini kazandırdı. Roman, oyundaki performansı sayesinde eseri başarıya ulaştıran kocası William Faversham'a ithaf edilmiştir. Öyleyse kitabın arkasında, tiyatroda çalışan bir aile var ve bu, yazıya da yansıyor. Sahneler girişler, çıkışlar, bakışlar ve gerilim anları üzerine kuruluyor. Karakterler hızlı ve net çizgilerle betimleniyor; bir oda, sahne tasarımcısının anlatacağı biçimde tarif ediliyor.

Bir oyunu romana uyarlayan yazarın, okura bir zamanlar seyircilerin gördüklerini ve duyduklarını sunması gerekir. Burada bu, okura bir evin nasıl göründüğünü, karakterlerden birinin kendini nasıl taşıdığını ve misafirler varken bir ailenin nasıl konuştuğunu göstermeyi gerektiriyor. Sonuçta ortaya, en iyi anlamıyla sahnelenmiş hissi veren bir kitap çıkıyor: canlı, doğrudan ve gözünüzde canlandırması kolay.

Dönemin koşulları da önem taşıyor. Öykü, Britanya İmparatorluğu'nun Hindistan'a kadar uzandığı, aile mülklerinin miras yoluyla erkek varise kalmasının güvence altına alınabildiği ve ailenin daha alt kuşaktan bir akrabasının kendi evinde bile misafir gibi hissedebildiği yıllarda geçiyor. İlk bölümlerdeki her şeyi bu kurallar biçimlendiriyor. Gaz lambaları ve atlı arabalar çağı, görgü kurallarını da şekillendirmişti. Gençler kiracılar için düzenlenen balolara katılır, yolculuk Paddington gibi tren istasyonlarından başlar, bir alay ise oğlunu yıllarca evinden uzaklaştırabilirdi.

Yazarın okurları bu gelenekleri iyi biliyordu; bu yüzden kitap onları açıklamak için durup beklemiyor. Günümüz okurları, kitabın başlığının ve kullandığı bazı ifadelerin yerli Amerikalılara yönelik dönemin tutumlarını yansıttığını fark edebilir; romanı en iyi, kendi döneminin bir ürünü olarak değerlendirmek gerekir. Eserin sahnede ve perdede gördüğü ilgi, yirminci yüzyılın başlarındaki izleyicilerin Amerika'nın Batısı ve evinden uzakta yeniden bir başlangıç yapan bir adam

hakkındaki öykülere ne kadar güçlü bir ilgi duyduğunu da gösteriyor.

Jim Wynnegate İngiltere'den Ayrılıyor

Hikâyenin merkezinde Jim Wynnegate vardır; kendinden büyük kuzeni Henry'nin, Kerhill'in yedinci Kontu'nun ve ailenin gözdesi oğlunun gölgesinde büyümüş genç bir adam. Hikâye, Jim'in aile evinde geçireceği son gün İngiltere'de başlar. Jim, yurt dışında yeni bir hayata atılmaya hazırlanır; çok geçmeden olaylar bahar mevsiminde Londra'ya taşınır. Onu hiçbir zaman tam anlamıyla kendilerinden biri saymayan bir aileye insan ne borçludur ve çatısı altından ayrılınca neye dönüşecektir?

Kitap, döneminin iyi bir popüler romanının rahat akışıyla ilerler. Toplam 28 kısa bölümden oluşur; anlatımı yalın, sıcak ve duyguları hızla yansıtır. İlk sayfalar Lady Kerhill, Sir Charles, Kont Henry gibi adlar ve unvanlarla doludur ama karakter kadrosu ilk bakışta göründüğünden küçüktür ve hikâye dikkatini birkaç kişide toplar. Duygular açıkça ve utanmadan dile getirilir. Yazarlar okurun önemsemesini ister ve bunu kolaylaştırırlar.

Sadakat ve Aidiyet

Kitabın başlarında beliren genç kıza, sadık yürekli bir çocuğa dikkat edin. Sanki hikâye ondan çok uzaklara doğru ilerlerken bu kızın nasıl bir yeri olacak? Jim'in nasıl anlatıldığına da dikkat edin: Bir köpekten kıdemli bir subaya kadar herkes ona güvenir, ama kendi ailesinde neredeyse görünmezdir. Böyle sessiz bir dürüstlük insanı ileri taşır mı, yoksa onu savunmasız mı bırakır? Her bölüm tek oturuşta okunacak kadar kısadır. Kitap, William Faversham'a adanmış bir yazıyla, "Ev" başlıklı kısa bir kısımla ve ardından numaralanmış yirmi sekiz bölümle açılır.

Bu yapı, hikâyeye küçük aşamalardan oluşan bir ritim kazandırır; her aşama, okuru bir sonrakine çağıran bir anda biter.

Rütbe ve miras üzerine kurulu bir dünya, başka bir ölçütle değerlendirilmesi gereken bir adama ne yapacaktır? Yanıt, Jim'in kim olduğunu öğrenmek için ne kadar uzağa gitmesi gerektiğinde yatar.

İthaf

William Faversham'a

Ev

1. Bölüm

Jim'in evde geçireceği son gündü. Mis kokulu bahçenin ortasında durmuş, batıdaki Surrey tepelerinin renk renk ışıldamasını seyrediyordu. Bir iç çekerek arkasını döndü ve eve yürüdü.

"Diana nerede?" diye seslendi, bahçeden kütüphanenin kanatlı penceresinden içeri girerken.

"Diana mı? Bir saattir yatağında olduğunu umarım," diye karşılık verdi teyzesi Lady Elizabeth Kerhill. "Mabel'le birlikte Bates'le süslemeleri görmeye gittiler, sonra da iyi geceler dediler. Çocukların balo için ayakta kalmasına izin vereceğimi sanmadın herhalde?"

Mabel, Lady Kerhill'in kızıydı; Diana Marjoribanks ise onu ziyarete gelmiş on üç yaşında bir kızdı.

"Zavallıcıklar! Bütün gün öyle heyecanlıydılar ki ben eşyalarımı toplarken silah odasında peşimden ayrılmadılar. Bu gece Henry için düzenlenecek baloyu ve kiracıların hoş geldin kutlamasını görmelerine izin vermeniz için sizi ikna etmemi istediler."

Lady Kerhill, elbisesinin danteliyle gergin gergin oynarken Jim'e şaşkınlıkla ve sorgular gibi kaşlarını kaldırdı. Sabırsızca bir el hareketiyle konuyu kapattı. Uzun boylu, köşeli hatlı bir kadındı; profili bronz bir madeni paranın üzerindeki başı andırıyordu. Kartalı andıran bir yanı vardı; arkadaşları onu, Marlborough'nun ilk Düşesi, ünlü Sarah Churchill'e benzetirdi.

Bu gece, salona açılan büyük, oymalı meşe kapıya bakarken yüzünde kaygılı düşüncelerin yarattığı gerginlik okunuyordu. Jim, teyzesinin ne kadar katı olabildiğini bilirdi; sözleri sessizlikle karşılanınca konuyu zorlamanın yararsız olacağından korktu. Ama çocukların çocuk odasında çay içerken eğlenceyi görüp göremeyeceklerini sorması için ona yalvaran özlem dolu yüzleri, Jim'i bir kez daha denemeye itti.

"Biliyorsunuz Teyze, Sir Charles Di'yi Mabel'in yanında kalması için buraya getirdi. Hem şenlikleri görebilsin hem de,

bu vesileyle, bana veda etsin diye. Öyleyse bir melek olup Diana'nın balo başladığında bir kez benimle dans etmesine izin verebilirsiniz. Küçük oyun arkadaşımı uzun süre göremeyeceğim, biliyorsunuz."

Dışarıdan gelen bir ses, Lady Elizabeth'in dikkatini Jim'in yalvarışından daha çok çekti. Jim pencere girintisinde yanına gidip elini nazikçe omzuna koydu.

"Albay yarın sabah dokuzda Paddington'dan ayrılacağımızı telgrafla bildirdi. Hindistan çok uzak, sevgili Teyze."

"Saçmalık," diye karşılık verdi Lady Elizabeth, derin pencere sedirinden kalkarken. "Neredeyse yirmi yaşındasın, Diana ise daha bebek sayılır – değil mi Henry?" Kütüphaneye az önce gürültüyle giren genç adama dönüp baktı ve ondan destek bekledi.

"Kim bebek? Diana mı? Ama anne, o küçük bir cadı! Saat onda ışık gösterisini izletmeye söz verdim, sonra yaşlı Burrow onu yatağa götürebilir."

Kerhill'in yedinci Kontu Henry Wynnegate, şöminenin yanındaki büyük bir sedire kendini bıraktı. Balo, alayında beş yıl geçirdikten sonra dönüşünü kutlamak için kiracılar adına düzenleniyordu. Yirmi yedi yaşında, uzun boylu, iri yapılı genç bir askerdi. Wynnegate ailesinin dillere destan yakışıklılığına sahipti, ancak bu güzellik, epey çukur gözlerindeki huzursuz ifade ve ağzının çevresindeki derin çizgiler yüzünden gölgeleniyordu. Kendine tapardı; her bakışında, her davranışında bu belli olurdu.

Kuzeni ve merhum Kont'un küçük erkek kardeşinin oğlu Jim Wynnegate, Henry içeri girince pencereden döndü. Jim olduğundan genç görünüyordu ama yüzünde aile benzerliği açıkça seçiliyordu. Cömert ruhu, melez bir köpekten kıdemli bir subaya kadar herkeste güven uyandıran dürüst gri gözlerinden okunuyordu. Henry'den uzundu ve genç bir fidan kadar inceydi. Zarif, duyarlı ağzını güçlü bir çene dengeliyordu.

Yaşla neredeyse kapkara kesilmiş, meşe panelli odada, büyük bir ailenin hayatta kalan son üç üyesi ağır pirinç apliklerde titreyen mum ışığının altında duruyordu. Kont'un erkek kardeşi

Dick Wynnegate, yoksul bir albayın kızıyla kaçmıştı. Birkaç yıl sonra Hindistan'da görev yaparken vuruldu. Genç eşi, minicik oğulları Jim'i eve getirip kocasının erkek kardeşine bırakacak kadar yaşadı. O zaman bile Wynnegate ailesinin serveti gerilemeye başlamıştı, ama yaşlı Kont çocuğu bağrına basmıştı. Ölürken, Jim'i karısına emanet etti; böylece çocuk da servetlerinden pay alabilecekti. Son sözleri şunlardı: "Zavallı Dick'in oğluna iyi bak." Araziler miras yoluyla devredildiği için Jim'e herhangi bir pay bırakamazdı. Ama Lady Kerhill, soğuk ve adil tutumuyla Dick'in oğlunu mutlu etmeye çalışmıştı.

Jim, yüreğinin derinliklerinde sonrasında geçen yılları hatırlıyordu: kuzeninin bencilce hükmetmesini ve teyzesinin, Kerhill ailesinin altın ışığını sürdürecek varis oğluna körü körüne bağlılığını. Kerhill Kontesi'nin ailenin erkek varisine Anglo-Saksonlara özgü tapınışında, tüm eski gelenek ve inançlar haklılığını buluyordu. Ailenin başına geçecek erkek çocuk olan oğlu, düşüncelerini ele geçirmişti. Babasının ölümünden kısa süre önce doğan, çiçek kadar narin küçücük kızı, erkek kardeşi küçük sevinçlerini umursamazca ezip kendi çıkarı için bencilce planlar kurup didiştiğinde, teselliyi kuzeni Jim'de aramayı kısa sürede öğrenmişti.

Henry'nin sözleri üzerine Lady Kerhill ona doğru yöneldi. Jim onu içgüdüsel olarak izledi.

"Elbette, gidip Diana'yı getirmek istiyorsan sevinirim," dedi Lady Kerhill.

Henry sandalyesine yaslandı. "Unutursam Jim benim yerime hatırlar, değil mi Jim?"

Lady Kerhill, Henry'nin sandalyesinin üzerine eğilip kızarmış yüzünü incelerken ciddileşti. Son yarım saattir kendisini huzursuz eden korkusunun doğrulandığını gördü.

"Ah Henry, sözünü tutmadın," diye fısıldadı.

Henry'nin sabırsızca sandalyesinde kıpırdanırken koyu gözlerinde beliren pervasız meydan okuma, tek cevabıydı. Sonra, güçlükle gizlediği bir öfkeyle birden ayağa kalktı. "Dırdır etme, Anne."

Açık pencereye doğru yürürken hafifçe sendeledi. Jim ona döndüğünde, Henry somurtarak onu itti.

"Bir de bana vaaz verme," diye mırıldandı bahçeye yönelirken.

Jim hemen omzundan yakaladı. "Kendine gel Henry. Saat sekiz oldu, insanlar parkta toplanıyor."

Henry hırlayarak karşılık verdi ve ağaçların gölgesinde kayboldu.

Geniş pencere, doğrudan eski tarz bir bahçeye açılıyordu; bahçe de ilerideki büyük parka uzanıyordu. Temmuz sonunun alacakaranlığı bahçeyi ve parkı tuhaf, dünyadışı bir ışığa bürümüş, yavaşça sallanan porsuk ağaçlarını hayaletlere çevirmişti. Gül çalılarının kokusu, gece geç vakitte eşine seslenen bülbül ve eski yere nöbet tutarcasına dikilmiş hayaletimsi güneş saati, Maudsley Towers için kusursuz bir manzara oluşturuyordu.

Jim, parkın ötesindeki alçak bir tepede ünlü Norman kilisesinin harabelerini görebiliyordu. Bahçenin en ucunda, sağ tarafta, Periler Köşesi vardı. Tarlaların perilerinin o ağaçların arasında uyuduğu ve alacakaranlıkta ziyaret etmeye cesaret eden çocukları dinleyip dileklerini yerine getirdiği söylenirdi. Jim'in bu gece aklı anılarla doluydu; eski günlerin hepsi yüreğini sızlatıyor gibiydi.

Diana Marjoribanks'i Towers'a ilk gelişinde oraya götürmüştü. Diana altı, kendisi on iki yaşındaydı. Ağaçların karanlık kümesine doğru ilerlerlerken Diana ona sıkı sıkıya sarılıp başını omzuna saklamış, minicik bedeni korkudan kaskatı kesilmişti. Jim onun duasını hâlâ duyabiliyordu.

"Sevgili Peri, lütfen Henry'yi zavallı Jim'e, zavallı Mabel'e ve zavallı bana karşı daha nazik yap!"

Henry o zaman bile Towers'ın küçük zorbasıydı.

Yine de bu gece, geçmişte olduğu gibi, Henry'nin dileği annesinin buyruğuydu. Henry gelişigüzel bir istekte bulunur bulunmaz, annesi Henry'nin yanına gelmesine izin vermişti. Oysa büyük olasılıkla, çocuk odasında özlemle bekleyen küçük

kızı unutacak, onu mutlu etme sözünü, çocukken sık sık unuttuğu gibi, yine unutacaktı.

Jim kendine geldi. Leydi Elizabeth'e dönerken onu maskesiz gördü; gururlu yüzünün her çizgisinde bir annenin acı hayal kırıklığı okunuyordu. Yanına yürüdü, ama araba tekerleklerinin giriş yoluna dönüşü ilk konukların geldiğini haber verdi. Jim konuşamadan kapılar ardına kadar açıldı.

Leydi Elizabeth, Jim'e yalvaran bir bakış attı. Bakışı, "Henry'ye de bana da yardım et!" diyordu.

Eski evin sağ kanadında, üst katta, uzun boylu, ince bir çocuk çocuk odasının penceresinin yanında çömelmişti. Beşiğinden sessizce çıkmış, üstüne bir yatak örtüsü almış ve Henry'nin gelip onu alacağına inanarak beklemişti. Jim elinden geleni yapacağını söylemişti ama Henry söz vermişti. Henry'nin istediğini her zaman elde ettiğini bilecek yaştaydı. Küçük yüzünü pencereye gittikçe daha çok yaklaştırıyor, müziğin yükselişini dinliyor ve konukların parka akın edişini izliyordu. Peş peşe arabalar geliyor, her biri şık giysilerle dolu bir konuk topluluğu taşıyordu; sonunda bütün kontluk aşağıda toplanmış olmalı diye düşündü. Tırmanan güllerin arasından, çocuk odasının penceresinin hemen hemen tam karşısında, keskin bir açıyla dışarı uzanan kütüphaneyi görebiliyordu. Ama Jim'i de Henry'yi de bir türlü göremiyordu.

Pencere kenarındaki küçücük şekle yıldızlar görünmeye ve göz kırpmaya başladı. Yavaş yavaş bütün ev sessizliğe büründü. Herkes – hizmetkârlar bile – parktaki şenliğe katılmıştı.

Müzik daha da gürültülü çınladı. Gökyüzüne ateşli ışık yağmurları fırlayıp göğü alev alev aydınlattı. Hava soğumaya başladı. Çocuk yatak örtüsünü çevresine daha sıkı sardı ve küçük köpeği göğsüne bastırdı. Köpek kollarında sıcacık kıvrılıp uyudu. Bitişik odada, Leydi Kerhill'in küçük kızı Mabel derin uykudaydı.

"Bu, Jim'in son gecesi. Ona veda etmeliyim," diye fısıldadı çocuk, kollarındaki kabarık beyaz yumağa. "Uyanık kalıp ona veda etmeliyim."

Müzik uzaklaştı, gökyüzü karardı, göz kapakları ağırlaştı. Çocuk bir iç çekişle yavaşça yere kaydı ve kahverengi başını minderli pencere kenarına dayadı. Diana uyudu.

Parkta kiracılar, genç efendileriyle tanışmak için sabırsızlanarak sesleri kısılana dek bağırıyorlardı. Göz kamaştırıcı ışık gösterisinin ardından bir hoş geldin konuşması yapıldı. Leydi Elizabeth ile Sir Charles Marjoribanks töreni yönetiyordu.

Diana ve babası komşu bir malikânede yaşıyordu; Sir Charles o gece eski dostunun oğlunun dönüşünü kutlamak için gelmişti. Sir Charles ince yapılı, nazik ve sevimli tavırlı bir adamdı. Sağlığı son derece kırılgandı; çoğunlukla gözlerden uzak bir yaşam sürmüş, karısının Diana'yı doğururken ölmesinden beri sosyeteye pek seyrek katılmıştı. Diana'nın çocukluğu, teyzesiyle yaşayan Jim'inki kadar yalnız geçmişti. Sir Charles o gece Wynnegate ailesinin onurlandırılmasından büyük mutluluk duyuyordu. Henry'nin pervasız davranışlarını ve taşkın neşesini olağandışı bulacak kadar dikkat etmemişti; yalnızca Jim ile Leydi Elizabeth kaygılıydı. Jim, Henry'yi bir an bile gözünün önünden ayırmadı. Henry'nin her hatasını incelikle, düşünceli bir biçimde örtbas etti ve akşamı sessiz bir vakarla başarıyla tamamladı. Ancak bir kenara çekilip Henry'nin kontluktan ve kiracılardan gelen övgüleri kabul edişini izlerken, içinde bulunduğu durumun acısı yüreğine çöktü. Henry, kendisini bekleyen çocuğa verdiği sözü bir kez bile hatırlamadı. Jim hatırlıyordu ama teyzesinin yalvaran bakışı ve Henry'nin somurtkan meydan okuması onu kuzeninin yanında kalmaya mecbur bıraktı.

Son dansın son notaları da silinip gitti ve balo görkemli sona yaklaşmıştı. Doğuda, ufkun üzerinde soluk bir ışık çizgisi belirmeye başladı. Sir Charles yarım saat önce odasına çekilmişti. Uzun bir kaygı akşamının ve geç saatlere kadar süren eğlencelerin yorgunluğuyla Lady Kerhill, Jim'in sabah erkenden yola çıkacağını ve onu bir daha göremeyeceğini unuttu. Kendi odasına çekilmişti. Büyük salonda, yorgun ve heyecanlı konuk grupları birbirlerine iyi geceler diliyordu.

"Jim'e veda ediyoruz," diye seslendi Diana'nın kuzeni Sir John Applegate, son araba da uzaklaşırken.

Jim'in yüzünden yarı eğlenmiş bir gülümseme geçti. Sonra biri onun Ingiltere'den ayrılacağını hatırladı. Kapıdan dönerken kuzeninin dik dik bakışlarıyla karşılaştı ve içinde yüzeyin altında kaynayan bütün başkaldırı dışarı taştı. Henry Kerhill, ayık kafasıyla, Jim'in bütün gece ona göz kulak olduğunu ve onu utançtan kurtardığını anlayacak durumdaydı. Henry, yüksek şömine rafına yaslanmış, genç oğlanın gerçek karakter sahibi bir adam olduğunu kanıtlamış olmasının acı gerçeğini hissetti; bu gerçek, ateşli zihnini asit gibi kemiriyordu. Ellerini ceplerinin dibine kadar soktu, sonra kendini toparlarken sendeledi. Tek kelime etmeden döndü, döner merdivene yürüdü ve meşe trabzana tutunarak ağır ağır çıktı. Sahanlıktaki ağır bir kapı çarparak kapandı; Jim yalnız kaldığını anladı.

Demek son buydu. Kilise kulesinin çanı, saatin dört olduğunu ve altıda yola çıkması gerektiğini hatırlattı. Bagajı bir gün önce gönderilmişti. Yorgun hizmetkârları rahatsız etmeden hızla üstünü değiştirdi ve yarım saat içinde istasyona yürümeye hazırdı. Wynnegate atalarının portreleriyle kaplı geniş merdivenden inerken, sahanlıktan ayrılan koridordan gelen hafif bir ses dikkatini çekti. Daha dönmeye fırsat bulamadan alçak bir ses seslendi:

"Jim – Jim!"

Diana'ydı. Loş koridorda dururken büyüleyici bir tablo oluşturuyordu. Saçları, alçak alnının ortasından ayrılıp iki yana dökülerek oval yüzünü ve birbirinden uzak, mavi-siyah gözlerini çerçeveliyordu; Rossetti'nin "Müjde" tablosundaki çocuk Madonna'ya benziyordu. Örtüye sıkıca sarılmıştı; yavru köpek hâlâ altında gizliydi.

"Benim, Di, Jim," diye fısıldadı ve aceleyle ona koştu. "Seni bekledim de bekledim – gideceğini biliyordum, vedalaşmak istedim. Burrow bana seni görmeme izin vereceğine söz vermişti ama mışıl mışıl uyuyor, Mabel de öyle. Onları uyandırmaya çalıştım ama başaramadım." Küçük beden kollarına sokuldu.

Jim, şafağın erken saatinde narin çocuğa bakarken yüreği sevgiyle doldu; huzursuz bir gecenin gölgeleri zarif yüzüne

vurmuştu. Onu pencere girintisine çekti, kalın perdeleri çevresine sardı ve sımsıkı kucakladı.

"Bir şey söyle," diye tatlı sesiyle yalvardı. "Seni çok özleyeceğim ve dönmeni bekleyeceğim. Geri geleceksin, değil mi?"

Jim'in tek yanıtı, küçücük başı yüreğine bastırmak oldu. O koca evde, vedalaşacak, çocukça bir biçimde ona uğurlar dileyecek kadar önemseyen tek kişi oydu.

"Bak," diye devam etti Diana, kollarını açarak, "yanında götürmen için sana bir şey getirdim; artık yalnız kalmayasın diye." Gözlerini kırpıştıran ve ucu pembe burnuyla yumuşacık kürk yumağını havaya kaldırdı.

"Di, sevgili Di," diye fısıldadı Jim, dağınık saçlarını okşayarak.

Kocaman gözleri Jim'in yüzünü büyük bir ciddiyetle inceliyor, hediyesini gerçekten beğenip beğenmediğini anlamaya çalışıyordu.

Kilise saati beşi vurdu. Jim hızla ayağa kalktı ve köpeği ceketinin cebine koydu.

"Hoşça kal, Di, Tanrı seni korusun!"

Uzun süre sessizce ona sarıldı, kollarını boynuna sımsıkı dolamıştı. Sonra küçük yüzü titredi ve bir gözyaşı seliyle pencere sedirinin minderlerinin arasına geriye doğru çöktü. Jim bir an tereddüt etti, sonra sevgili başını son bir kez okşadı, kapıya doğru koştu ve ana yola çıktı. Köy ortak arazisinin tepesindeki virajdan büyük evi son kez gördü. Büyük salonun penceresinde, minderlerin arasında büzülmüş beyaz bir siluet seçebiliyordu.

Son birkaç gündür içine attığı bütün duygular bir anda boşaldı. Jim bir çığlıkla kendini nemli toprağa attı; şiddetli hıçkırıklar bedenini sarsıyordu. Her şey onundu – evi, ülkesi – ama şimdi bir dostu, onu yüreklendirecek sevgi dolu bir eli ya da sesi olmadan oradan ayrılıyordu.

Birden ıslak bir burnun elini dürttüğünü hissetti; yumuşak bir dil, sanki ona acıyormuş gibi yüzünü yalamaya başladı. Minicik yavru köpek cebinden düşmüş, omzuna tırmanmıştı.

Ayağa kalkıp tüylü küçük yumakçığı aldı; yuvarlak, yumuşacık şekli onu güldürdü.

"Demek bir dost buldum, öyle mi? Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Köpek hafifçe inleyerek karşılık verdi ve elini yalamaya başladı. Köpeği göğsüne bastırıp yürümeye devam eden Jim'in içindeki çocuk, yeni günün vaadini karşılamak üzere yeniden canlandı. İstasyona yakın bir yerde birden durup yumuşak tüylerini okşadı. Sonra fısıldadı:

"Sana Di adını vereceğim."

Okumaya devam edin: Kızılderili Kadınla Evlenen Adam

Bu, Library of Alexandria’dan Kızılderili Kadınla Evlenen Adam kitabının ücretsiz önizlemesidir.

Kitabın tamamını ve 200.000’den fazla kitabı 90 gün ücretsiz okuyun ve dinleyin:

https://libraryofalexandria.com/tr/products/the-squaw-man